

Vardas:

Data:

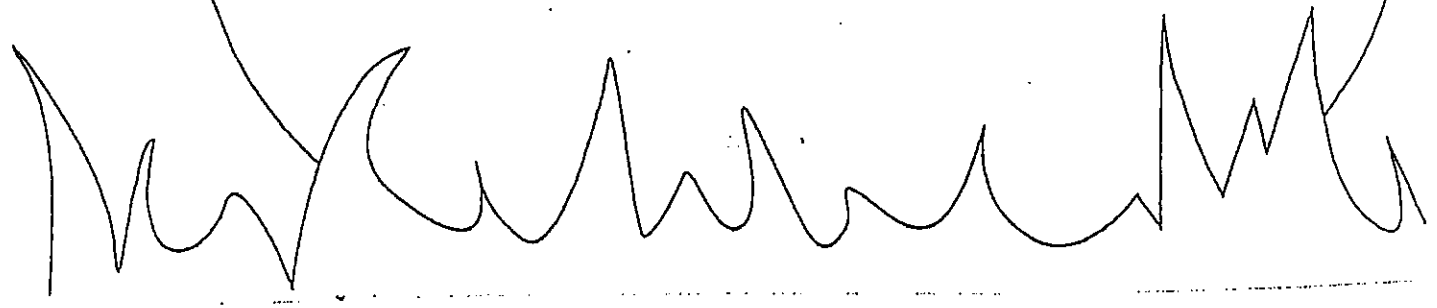
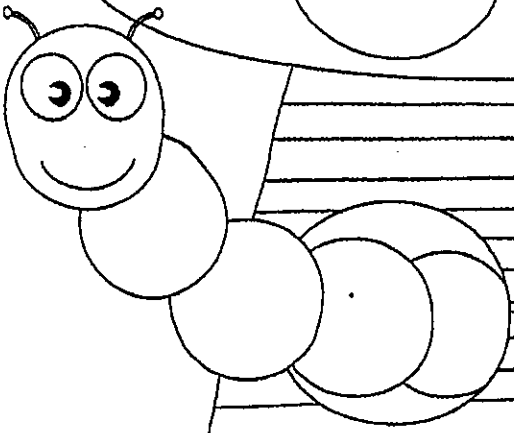
Knygos autorius:

Knygos pavadinimas:

Puslapių skaičius:

Labiausiai patiko:

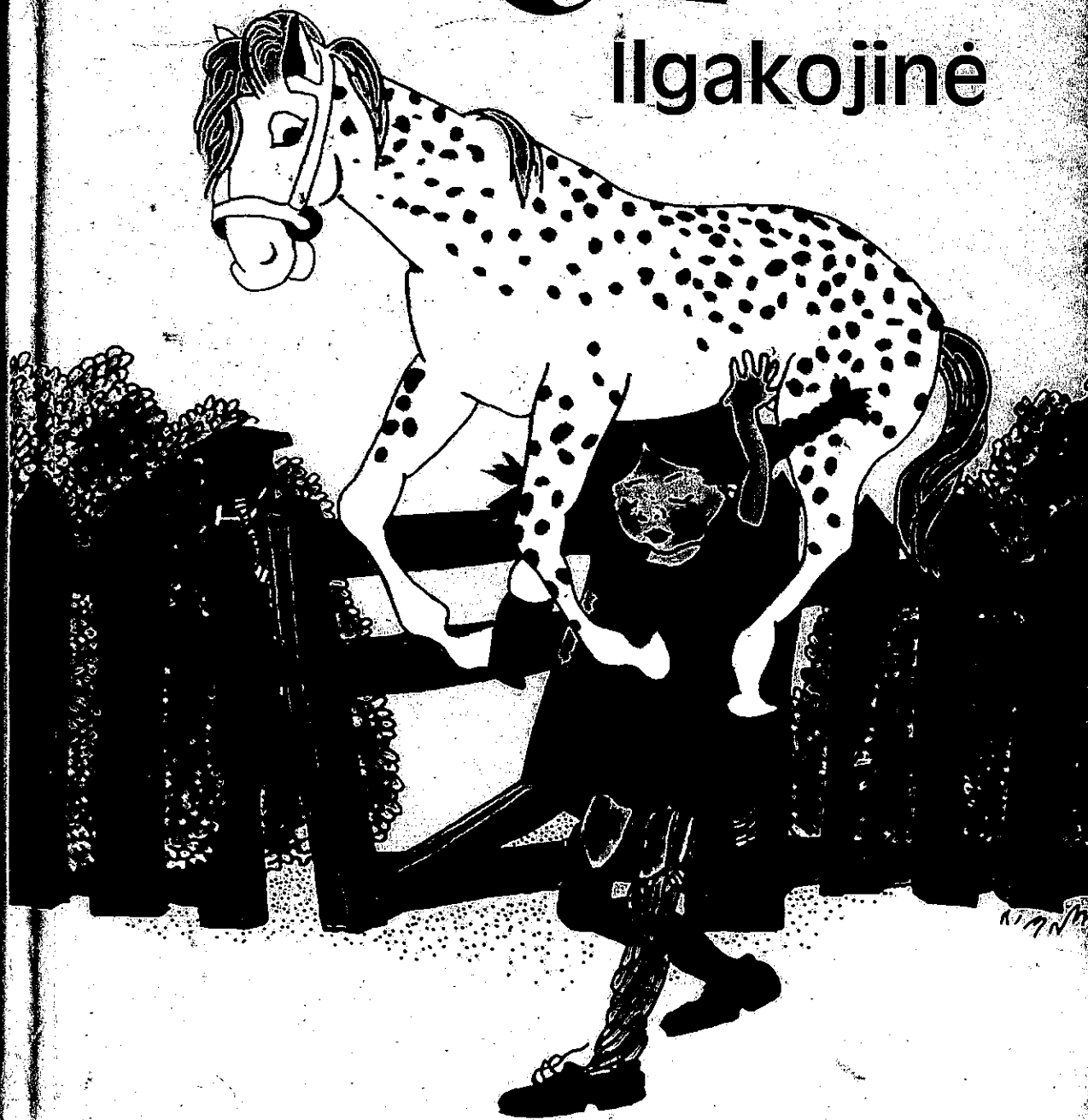
ČIA GALI NUPIEŠTI KNYGOS VEIKĖJUS AR PATIKUSĮ ĮVYKĮ.

Astrida Lindgren

Pepe

ilgakojinė

Pepė daikteliauja ir išivelia į muštynes

Rytojaus rytą Anika pabudo anksti. Ji tuoj išsiritė iš lovos ir pritykino prie Tomio.

– Kelk, Tomi, – pasakė ji timptelėjusi už rankovės, – kelk, eisim pas tą juokingą mergaitę su dideliais batais!

Tomis vienu mirksniu išsiblaivė.

– Aš dar miegodamas žinojau, kad šiandien bus smagu, nors ir neprisiminiau kodėl, – tarė Tomis nusitraukdamas pižamą.

Paskui abu nudūmė į vonią. Nusiprausė ir išsivalė dantis kur kas greičiau negu kitais kartais, tučtuojau mikliai apsirengė, visą valandą anksčiau, negu jų mama laukė, nušliuožė laiptų turėklais žemyn ir, susėdę prie stalo, ėmė šaukti, kad jiems kuo vikriau paduotų šokoladą.

– Kas gi atsitiko, – paklausė mama, – kur taip skubat?

– Eisim pas tą naują mergaitę, kur šalia gyvena, – atsakė Tomis.

– Ir tikriausiai būsim ten visą dieną, – pridūrė Anika.

Kaip tik tą rytą Pepė kepė sausainius. Ji buvo susimin-
kiusi kalną tešlos ir dabar kočiojo virtuvėje ant grindų.

– Nes tu supranti, – pasakė Pepė savo beždžionėlei, –
toli gražu neužtenka lentos, kai reikia iškepti mažiausia
penkis šimtus sausainių.

Ir ji gulėdama ant grindų išsijuosusi spaudė širdele
sausainius.

– Nemaknok po tešlą, Ponas Nilsonai, – piktai pasakė
ji kaip tik tuo metu, kai paskambino prie durų.

Pepė nulėkė atidaryti. Ji buvo miltuota nuo galvos ligi
kojų, ir kai nuoširdžiai papurtė Tomiui ir Anikai ranką,
į juos pūstelėjo debesis miltų.

– Kaip malonu, kad užsukot, – tarė ji nusibraukdama
prikyštę, ir vėl pakilo debesis miltų. Tomiui ir Anikai
gerklės užkimo, jie pradėjo kosėti.

– Ką tu čia veiki? – paklausė Tomis.

– Matai, jei pasakysiu, kad krečiu kamina, tu manim
vis tiek nepatikėsi, juk tu šitoks gudragalvis, – atsakė
Pepė. – O iš tikrųjų kepu. Bet tuoj bus gatava. Kol kas
jūs galite pasėdėti ant malkų dėžės.

Na ir mikliai darbavosi Pepė! Tomis su Anika sėdėjo
ant malkų dėžės ir žiūrėjo, kaip ji kočioja tešlą, kaip žai-
biškai dėlioja sausainius ant skardos ir kaip šaudo skar-
das į krosnį. Jiems atrodė visai kaip kine.

– Baigta, – tarė Pepė triukšmingai švystelėjusi pasku-
tinę skardą į krosnį.

– Ką dabar veiksime? – pasiteiravo Tomis.

– Nežinau, ką jūs ketinat veikti, – atsakė Pepė. – O
man nėra kada tinginiauti. Mat aš esu daikteliautoja, ir,
aišku, niekada nelieka laisvo laiko.

– Ką tu čia pasakei, kas tu esi? – paklausė Anika.

– Daikteliautoja.

– Ką tai reiškia? – paklausė Tomis.

– Ką gi daugiau, aš ieškau daiktų! Ir viskas, – atsakė Pepė sušlavusi nuo grindų miltus į kaiburėlį. – Pasaulis pilnas daiktų ir, suprantama, reikia, kad kas juos surastų. Kaip tik tą darbą ir dirba daikteliautojai.

– Kokių daiktų? – paklausė Anika.

– O, visokių visokiausių, – atsakė Pepė, – aukso luitų ir stručio plunksnų, nudvėsusių žiurkių ir ledinukų, ir dar mažyčių mažyčių veržlelių, ir šiaip ko nors.

Tomiu ir Anikai pasirodė iš tikrųjų įdomu, ir jie taip pat panorą būti daikteliautojai, nors Tomis pasakė, kad jis verčiau pageidautų rasti aukso luitą, o ne mažytę mažytę veržlelę.

– Ką gi, pažiūrėsime, kaip bus, – tarė Pepė. – Visada ką nors randi. Bet dabar turim paskubėti, kad neužklystų kiti daikteliautojai ir nepasičiuptų aukso luitų, kurių čia pilna aplinkui.

Ir visi trys daikteliautojai leidosi į kelią. Jiems atrodė, jog geriausia pasižvalgyti po aplinkinius kiemus, nors Pepė sakė, kad labai galimas daiktas, jog smulkutę veržlę gali rasti ir vidury gūdaus miško, bet vis dėlto vertingiausių daiktų paprastai pasitaiko ten, kur netoli gyvena žmonės.

– Betgi ką žinai, – pasakė ji. – Aš, pavyzdžiui, esu mačiusi ir priešingų dalykų. Prisimenu vieną sykį, kai buvau išėjusi daikteliauti į Borneo džungles. Stačiai vidury neižengiamos girios, kur žmogus niekad kojos nebuvo įkėlęs, kaip jūs manot, ką aš radau? Ogi tikrą tikrutėlę, gražutėlę medinę koją. Paskui aš ją atidaviau vie-

nakojui seniui, ir jis pasakė, kad tokios medinės kojos nenusipirksi nė už pinigus.

Tomis ir Anika išpūtę akis spoksojo į Pepe – žiūrėjo, kaip turi elgtis daikteliautojas. O Pepe nardė nuo vieno kelio pakraščio prie kito prisidėjusi ranką prie akių ir vis šniukštinėjo, šniukštinėjo. Kartais atsiklaupdavo ant kelių ir įkišusi ranką pro tvoros pinučius nusivylusi sakydavo:

– Keista! O aš buvau tikra, kad čia aukso luitas.

– O ar viską galima imti, ką randi? – paklausė Anika.

– Taip, viską, kas yra ant žemės, – atsakė Pepe.

Kiek tolėliau ant vejos priešais namą gulėjo senis ir miegojo.

– Štai jis irgi ant žemės, – pasakė Pepe. –

Mes jį radom. Mes jį ir pasiimsim!

Tomis su Anika baisiausiai persigando.

– Ne, ne, Pepe, dėdės neimkim, šitaip negerai, – pasakė Tomis. – Ir ką gi mes su juo veiksime?

– Ką mes su juo veiksime? Labai daug ką gali veikti. Galėtume įkišti į gardą vietoj triušio ir šerti pienujų lapais. Bet jeigu nenorit, man vis tiek. Nors šiek tiek apmaudu, kad dar ateis koks kitas daikteliautojas ir nukniauks jį.

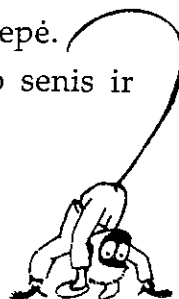
Ir jie traukė toliau. Staiga Pepe kad suriks:

– Ne, šitokio daikto aš dar nesu mačiusi, – šaukė ji imdama nuo žemės seną surūdijusią skardinę. – Tai bent laimikis, tai laimikis! Skardinės visada labai praverčia.

Tomis kiek abejodamas pažvelgė į skardinę ir tarė:

– Kur ją galima panaudoti?

– O, daug kur galima panaudoti, – atsakė Pepe. – Štai vienas būdas – susidėti į ją sausainius. Tada ji bus šauni Skardinė Su Sausainiais. Kitas būdas – nedėti į ją sausai-

nių. Tada jis bus Skardinė Be Sausainių, ir, aišku, ne to-
kia šauni, bet vis tiek gerai.

Ji apžiūrėjo skardinę iš visų pusių. Skardinė tikrai bu-
vo labai surūdijusi ir dar su skyle dugne.

– Atrodo, kad čia greičiausiai bus Skardinė Be Sausai-
nių, – pagalvojusi tarė Pepė. – Bet ją galima užsimaukš-
linti ant galvos ir žaisti vidurnaktį.

Taip ji ir padarė. Užsimovusi skardinę ant galvos tarsi
bokšteliis žygiavo toliau per visą vilų kvartalą, kol ga-
liausiai kniūpsčia užgriuvo ant vielinės tvoros. Tarškė-
dama barškėdama skardinė nusirito ant grindinio.

– Matot, – pasakė Pepė vėl pasiimdama skardinę. –
Jeigu ne jinai, aš būčiau griuvusi ant nosies ir kaip reik
susigurinusi.

– Aišku, – pasakė Anika, – jei ne skardinė ant galvos,
nebūtum atsimušusi į vielinę tvorą.

Bet ji dar nespėjo baigti, o Pepė vėl suspigo netverda-
ma džiaugsmu, kad rado tuščią ritę nuo siūlų.

– Matyt, šiandien bus mano laimės diena, – pasakė ji. –
Kokia daili daili ritelė, su ja galima pūsti muilo burbu-

lus arba pasikabinti ant virvutės ir nešioti ant kaklo kaip vėrinį! Einu namo ir tučtuojau taip padarau.

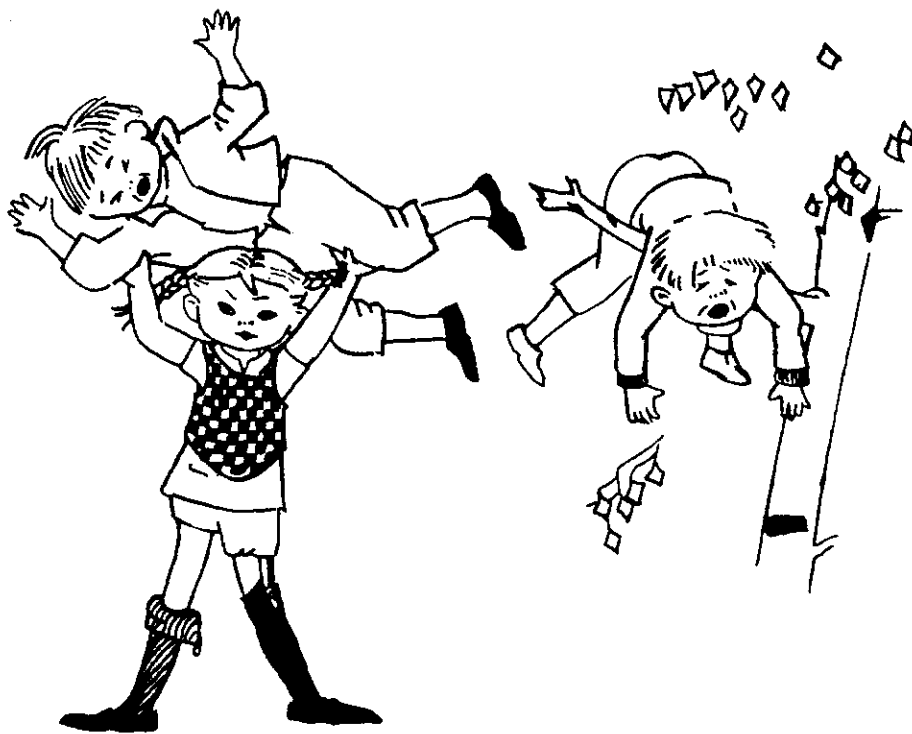
Bet kaip tik tą akimirką atsivėrė gretimo namo varteliai ir pro juos išlėkė berniūkštis. Jis atrodė nusigandęs, ir ne be reikalo, nes jam įkandin išgriuvo dar penki berniūkščiai. Šie tučtuojau pagavo pirmąjį ir, prispaudę prie tvoros, ėmė tvatyti. Visi penki kartu kumščiaavo ir mušė. Berniūkštis verkė dangstydamasis veidą rankomis ir bandydamas apsisaugoti.

– Duokit jam, vaikai, – suriko didžiausias ir stipriausias iš visų berniukų, – kad jis daugiau niekada nedrįstų pasirodyti šitoje gatvėje!

– Oi, – sušuko Anika, – Vilį muša. Kokie negerai berniukai!

– Štai šitas – bjaurusis Bengtas. Jis amžinai pešasi, – pasakė Tomis. – Penki prieš vieną, kokie begėdžiai!

Pepė priėjo prie berniukų ir pabaksnojo Bengtui į nugarą.

– Ei, ei, – pasakė ji. – Berods, taikotės košę iš vargšo Vilio sugrūsti, kad užpuolėt visi penki drauge.

Bengtas atsigrėžė ir išvydo mergaitę, kurios iki šiol nebuvo matęs. Pasiutusiai keista mergiotė, kad drįso jį kalbinti. Iš pradžių jis tik išsižiojo nustebęs, paskui nusi viepė lig ausų.

– Vaikai, – pasakė jis. – Vaikai! Paleiskit Vilį ir žvilgtelkit į šitą mergiotę. Tai bent paukštytė!

Jis pliaukštelėjo per kelius ir nusikvatojo. Bemat ir visi kiti susigrūdo aplink Pepę, tiktai Vilis nusišluostęs ašaras baikščiai paėjo tolyn ir atsistojo prie Tomio.

– Ar jūs kada matėt šitokius plaukus?! Kaip ugnies kūlys! O batai, – stebėjosi Bengtas. – Ar nepaskolintum man vieno? Kaip smagu būtų pasiirstyt, juk neturiu valties.

Jis čiuptelėjo Pepei už kasos, bet tuoj paleido:

– Oi, nudegiau!

Tada visi penki berniukai sustojo ratu aplink Pepę ir šaukė šokinėdami:

– Raudonkepuraitė! Raudonkepuraitė!

Pepė stovėjo vidury ratelio ir patenkinta šypsojosi. Bengtas manė, kad ji supyks ar ims verkti, bent jau nusigąs. O kai nieko nepešė, pastūmė ją.

– Žiūriu, kad nelabai moki mandagiai elgtis su moterimis, – pasakė Pepė. Ji čiupo berniukštį savo stipriomis rankomis, pakėlė aukštyn, panešė prie beržo, augusio netoliese, ir pakabino ant šakos. Po to stvėrė dar vieną berniuką ir pakabino ant kitos šakos, trečią pasodino ant tvoros stulpo priešais namą, ketvirtą permetė per tvorą tiesiai į gėlių lovele, o paskutinį mušeiką išodino į mažytį žaislinį vežimėlį, kuris stovėjo gatvėje. Pepė, Tomis, Anika ir Vilis spoksojo į vaikus, o šie buvo lyg žado netekę iš nuostabos. Ir Pepė tarė:

– Begėdžiai jūs! Penkiese užpuolėt vieną berniuką. Tikri begėdžiai. Ir dar kumščiuojat beginklę mergaitę. Fui, kaip negražu!

– O dabar eisim namo, – pasakė ji Tomiui ir Anikai. O Viliui tarė:

– Jeigu jie dar sykį drįs tave mušti, pasakyk man.

Ir dar pridūrė Bengtui, kybančiam ant šakos ir bijančiam pajudėti:

– Jeigu dar ką turi pasakyti apie mano plaukus ir batus, tai verčiau drožk dabar, kol nenuėjau namo.

Tik Bengtas neturėjo daugiau ką pasakyti nei apie Pepės batus, nei apie plaukus. Tada Pepė pasiėmė savo skar-

dinę į vieną ranką, siūlų ritę į kitą ir nudrožė Tomio ir Anikos lydima.

Kai parėjo į sodą, Pepė tarė:

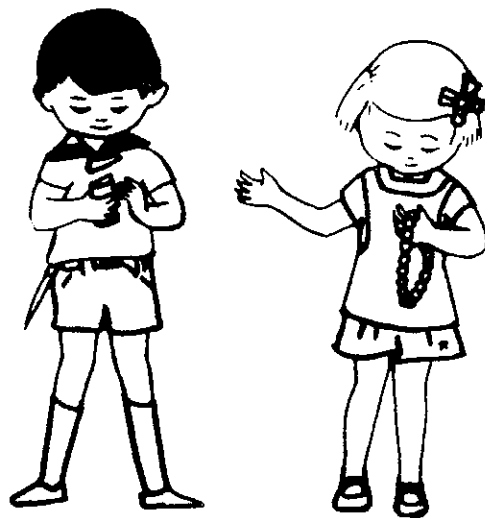
– Dievaži, kaip apmaudu! Aš radau du gerus daiktus, o jūs neradot nieko. Reikia dar paieškoti. Tomi, kodėl tau nepažiūrėjus į šitą seną medį? Seni medžiai kartais būna pati geriausia vieta daikteliautojui.

Tomis pasakė, jog visai nemanąs, kad Anika ir jis galėtų ką nors rasti, bet paklausė Pepės ir kyštelėjo ranką į medžio drevenę.

– Iš tikrųjų, – jis be galo nustebęs ir ištraukė ranką. Saujoje turėjo labai dailią užrašų knygelę su odiniais viršiuokais. Čia pat įmovėlėje buvo mažytis sidabrinis plunksnakotis.

– Kaip keista, – tarė Tomis.

– Va matai, – atsakė Pepė. – Nieko nėra geriau už daikteliavimą. Ir labai stebėtina, kad neatsiranda šitam darbui daugiau žmonių. Visokie staliai, kurpiai ir kaminkrė-

čiai, tas jiems patinka, o daikteliauti – nė iš tolo, jiems mat nepatinka.

Ir tada Anikai:

– O kodėl tu neapšniukštinėji seno kamieno? Tokiuose senuose kamienuose visada galima rasti daiktų.

Anika kyštelėjo ranką į drebę ir beveik iš karto sučiuopė raudonų koralų vėrinėlį. Abu su Tomiu stovėjo išsižioję ir nežinojo ką sakyti, tokie buvo nustebę. Ir nusprendė, kad nuo šiol kiekvieną dieną eis daikteliauti.

Pepė iki gerų išnaktų buvo žaidusi kamuoliu ir dabar staiga įsinorėjo miego.

– Man regis, reikėtų nusnūsti valandėlę, – pasakė ji. – Gal palydėtumėt ir apkamšytumėt mane?

Pepė atsisėdo ant lovos krašto, nusiavė batus, paskui rūpestingai juos apžiūrėjo ir tarė:

– Mat jis pasiirstys su jais, tasai Bengtas. Fui! – sušnypštė ji paniekinamai. – Aš jį pamokysiu irstyti! Kitą kartą!

– Sakyk, Pepe, – rimtai tarė Tomis, – iš tiesų, kodėl tavo tokie dideli batai?

– Kad galėčiau judinti pirštus, supranti? – atsakė ji. Ir atsigulė. Ji visada miegodavo pasidėjusi kojas ant priegalvio, o galvą pakišusi po antklode kitam gale lovos.

– Taip visi miega Gvatemaloje, – paaiškino ji. – Tai pats geriausias būdas miegoti. Šitaip galiu krutinti pirštus ir miegodama.

– Ar jūs užmiegat be lopšinės? – kalbėjo ji vėl. – Aš būtinai turiu sau padainuoti, kitaip nieku gyvu nesudedu akių.

Tomis su Anika išgirdo kažką murmant po antklode. Pepė migdėsi niūniuodama pati sau. Nenorėdami jos trukdyti jie atsargiai, pamažu ištykino lauk. Tarpduryje dar

atsigręžė ir pažvelgė į lovą. Ten daugiau nieko nebuvo matyti, tik Pepės kojos ant priegalvio. Ji gulėjo ir atkakliai krutino pirštus.

O Tomis su Anika nuskuodė namo. Anika tvirtai laikė rankoje koralų vėrinėlį.

– Vis dėlto labai keista, – pasakė ji. – Tomi, juk tu netiki... ar tu manai, kad Pepė tuos daiktus ten buvo pati padėjusi?

– Ką gali žinoti, – atsakė Tomis. – O jau Pepės tai niekada nesuprasi.

